

unægtelig den samme Opfattelse af det ærede Medlem, naar han optræder som Jurist. Den Fortolkning, det ærede Medlem kom med af Valgmenighedsloven, synes at tyde paa, at han ikke rigtig har sat sig ind i det Tilfælde, der foreligger, eller i Valgmenighedslovens Bestemmelser. Med Hensyn til den Sag, der foreligger, nemlig Ministerens Afgørelse, har Ministeren for Resten selv svaret, saa det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, jeg vil blot henvise til, at det, der foreligger, er dette, at en Valgmenighedspræst har brudt de Forudsætninger, hvorunder han er ansat, bl. a. med Hensyn til det Forhold, jeg før pegede paa, at han er pligtig at følge Folkekirkens Forskrifter. Der staar jo nemlig i Valgmenighedslovens § 16, at Valgmenighedens Præst er pligtig at efterkomme de almindelige kirkelige Forskrifter, og i § 17 siges det, at han er pligtig at føre Kirkebøgerne i nøje Overensstemmelse med de for Folkekirken andre Præster givne Regler for Hovedministerialbøgers Førelse. Men hvis Pastor Rørdam fører sine Bøger paa en saadan Maade, at han i Kirkebøgerne indfører en Daab, der er foregaaet efter en helt anden Ordning end Folkekirkens, og udsteder Attest herom, som om Daaben var foregaaet efter den folkekirkelige Ordning, saa forekommer det mig, at han begaar et Falskneri, og at det ikke alene for deres Vedkommende, som er blevet døbt paa den Maade, men overhovedet for hele Folkekirken kan blive et meget betænkeligt Forhold, og det aldeles bortset fra, hvordan man betragter Spørgsmaalet om denne Daab, om man vil betragte den som medførende Omdaab eller ikke. Pastor Rørdam har, saa længe han er anerkendt som Valgmenighedspræst, forpligtet sig til at føre Kirkebøgerne paa den Maade, hvorpaa de skal føres, og han kan ikke indføre en Daab som en af Folkekirken anerkendt Daab, naar den faktisk ikke er foregaaet paa den foreskrevne Maade. Valgmenighedslovens § 27 derimod handler om de Forhold, der kommer til at foreligge, naar Valgmenighedens Tilhøren til Folkekirken kommer paa Tale, og det vil jo først ske, eventuelt, efter 6 Maaneders Forløb.

Jeg kan altsaa ikke komplimentere det ærede Medlem Hr. Povlsen for hans juridiske Fortolkninger, men det forekommer mig tillige, at det Indlæg, han fremkom med som Ordfører, indeholdt nogle mærkelige Talemaader, som jeg dog i alt Fald maa protestere imod. Jeg har for Resten tidligere været inde paa dette, at det ærede Medlem fører et fra andre

danske Mænd forskelligt Sprog; Ordene lyder paa samme Maade, men de skal betyde noget andet. Jeg har gjort opmærksom paa, at naar det ærede Medlem nævner Ordet „Frihed“, saa mener han „Tvang“, og naar han taler om Redelighed, saa mener han det, vi andre kalder Uredelighed. Thi dette maa man dog have Lov at sige, naar det gøres gældende, at Pastor Rørdam arbejder for Redelighed gennem Indførelse i Folkekirken af Tilstande, som den store Mængde af den danske Folkekirkes Medlemmer vil betragte som fuldstændig uforstaaelige, fordi det vil undergrave Tanken om det Samfund, som bør være i Folkekirken. Og jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til, hvad den højtærede fungerende Formand for Tinget før bemærkede her fra Talerstolen: der maa være en saadan Grundenhed i Folkekirken. Hvis dette bringes i Tvivl eller omstyrtes gennem Indførelse af en dobbelt Daabshandling, saa forekommer det mig ikke, at man arbejder for det redelige. Det ærede Medlem Hr. Povlsen talte meget stærke Ord om den Storm, som Kirkeministeren unddrog sig, naar det kneb, ved at fremsætte dette Lovforslag. Jeg antager ogsaa, det er en Sprogbrug, som hører hjemme i den særlige Ordbog, som det ærede Medlem er i Besiddelse af. Selv om man maaske kunde have talt om dette tidligere inden Afgørelsen i Ryslingesagen, kan man dog ikke nu tale om, at Lovforslaget vidner om, at man trænger til at ride en Storm af; thi der foreligger dog det Faktum, at den højtærede Kirkeminister har afgjort dette Spørgsmaal.

Mig forekommer det, at de Udtalelser, som er kommet fra socialdemokratisk Side om, at man ved dette Lovforslag ønsker at bringe Ro til Veje i et Spørgsmaal, der trænger til Overvejelse, er et Udtryk for det samme Standpunkt, som tidligere har gjort sig gældende, saaledes som den højtærede Socialminister ogsaa omtalte i sit Indlæg, idet han henviste til, at man paa et vist Tidspunkt, i 1918, søgte at tilvejebringe en Borgfred om visse Anliggender, som man ikke ønskede bragt frem i Valgkampen og i det hele taget i det politiske Liv; det samme er i Virkeligheden Tilfældet her, og hvis man som det ærede Medlem Hr. Povlsen betragter disse Ønsker om Ro som et Udtryk for Angst og Bævelse fra Socialdemokratiets Side, tror jeg ogsaa, det hænger sammen med, at Sprogforstaaelsen er noget forskellig.

Men jeg vil gentage, hvad jeg sagde i mit første Indlæg, at i alt Fald hvad an-